

El nostre moviment Científico-Mèdic

L'Institut de Fisiologia

per

J. AGUADÉ I MIRÓ

És hora de què continuem els nostres articles que fa més d'un any deixàrem començats. Són més oportuns en aquests moments que ens podem aprofitar de l'embranchida espiritual de la nostra juventut i emmenar-la vers la investigació científica pura per a donar a la nostra cultura l'element científic que encara li manca.

Aquests articles, que com avisàrem, tenen un caire de reportatge, no segueixen una fidelitat cronològica malgrat que nosaltres ens ho havíem proposat en un principi. Potser abans de l'Institut de Fisiologia s'escauria de parlar del Laboratori Municipal del Parc, el qual omple de nerviositat i neguits el Dr. Turró, i creà, en encomanar-se el seu arborament, un esperit de treball i d'originalitat científica en un nucli de deixebles. Però les coses han vingut d'altra manera i acceptem de bon grat el que ens porta l'hora.

La creació de l'Institut de Fisiologia ve condicionat pels treballs d'una personalitat científica: el Dr. August Pi i Sunyer.

En Ciència, com en totes les especulacions de l'esperit humà, però en Ciència més per ésser més recent la seva regulació, sempre trobem un home darrera les més altes abstraccions, per pures i deslligades de la vida quotidiana que se'ns presentin. D'un home en lletra minúscula, apart de tot criteri específic, que amb el seu escalf ple de vitalitat, amb calor de cos viu i energètic, aviva els més alts pensaments i les més grosses audàcies. I això, que sembla un estirabot inoportú, cal repetir-ho perquè els homes ho oblidem amb freqüència i pensem que aquelles grans idealitzacions tenen vida pròpia i marxen sense que la nostra voluntat i el nostre esforç les acomboïi. En pobles mandrosos, o—com nosaltres—no ini-

ciats encara en l'activitat humana que dona vida a aquelles abstraccions és una mala consellera aquesta idea, car ens creiem deixats de la mà de Déu i esperem el miracle que ens hi encarrili i ens doni corda per acompanyar-nos als altres pobles.

Si totes les ciències, si totes les especulacions, necessiten d'un home que les engrapi per a tenir una realitat, potser en la que és més evident aquest tou d'humanitat és en la Medicina. L'home per a les ciències mèdiques és la matèria prima, element d'observació i finalitat immediata i ulterior, i sembla una compensació d'aquesta pietat per l'individu, que tots els seus avanços han necessitat de la projecció individual d'un home audaç.

No és en cerca d'una figura retòrica, fidels a la literatura dinàmica i estimulant dels nostres temps, que donem un sentit d'audàcia a les investigacions mèdiques, sinó ben al contrari. L'home té un sant respecte per l'home mateix i tem un sacrilegi maneflajar-lo massa íntimament i amb estris que no siguin prou nobles per a la seva dignitat. Per això, la investigació del seu dinamisme orgànic ha trobat una certa repulsió instintiva davant del temor inconscient de rebaixar la seva magnificència. I per això, també, ha necessitat el seu estudi com a objecte de laboratori un grau de civilització superior, car era més planer, però ensems més adient al narcisisme humà, d'esbrinar els principis i lleis vitals per un acte de raciocini que no tafanejar el seu cos imatge de la divinitat dissecant-lo i trossejant-lo.

Deixem aquest incís, per bé que s'adiu perfectament al nostre tema i explica la nostra lentitud a entrar en el consorci científic dels pobles europeus, en voler-lo profunditzar ens menaria lluny.